

goed op zijn gezicht lezen dat hij zelf gaarne zou binnengegaan zijn. Dat deed hij echter niet. Munte heeft nooit tegen het dansen gepreekt; hij kon heel goed verdragen dat de zon in het water scheen.

Net zooals alle Sichemnaars van dien tijd hield hij niet van de mannen van Scherpenheuvel.

't Vrouwvolk had hem daar te veel ambras, en het mansvolk was te astantig. En wanneer hij vernam dat het er ieverans had opgezeten tusschen de mannen van Sichem en die van Scherpenheuvel, dan vond hij een vechtpartij niet zoo'n erge doodzonde als die van Sichem maar de baas waren gebleven. Kwamen er bedelaars aan de deur, dan moest Frans, zijn meid, eerst gaan vragen of ze niet van Scherpenheuvel waren. En waren ze van Scherpenheuvel, dan 'was er niks'. Voor Ons-Lieve-Vrouwke van Scherpenheuvel, die nochtans zoo vele mirakelen gedaan heeft, had hij nooit veel devotie. Daarentegen wel voor Ons-Lieve-Vrouwke van Averbode, al weet iedereen toch heel goed dat die van veel lateren datem is. Sichemnaar was hij op en top, en de menschen hebben hem een schoonen keer van op de straat het liedje van toentertijd de hooren zingen:

Wij zijn de mannekens van plezier!

Sichem dat is boven!

Sichem dat is boven!

Wij zijn de mannekens van plezier!

Sichem dat is boven

En wij zijn hier!

Heb ik geen gelijk te zeggen dat er zoo geen pastoors meer zijn?

Siegfried van Praag

EEN WANDELING

Woensdagavond, concert in Artis.

Tamelijk lusteloos, in de verveling van het oogenblik, nieuwe verveling vóór-proevend, ging ik naar den tuin toe. Toen ik dien avond weer naar huis ging, was de tuin zoo mooi geweest, dat haar schoonheid als muziek in mij was achter gebleven.